

«Να πάμε αλλιώς και με άλλο τρόπο»

Γράφει ο **Νίκος Μανάβης**

Την Τετάρτη 21 Ιουνίου, τη μεγαλύτερη ημέρα του χρόνου, με ανοιχτή εκδήλωση στην κεντρική πλατεία της Μυτιλήνης, η οργάνωση του NAP Λέσβου επέλεξε να ανοίξει την συζήτηση στο νησί για την συγκρότηση ενός νέου σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο **Άγγελος Χάγιος**, μέλος της Πολιτικής Επιτροπής του NAP και του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Στην ομιλία του ο Άγγελος Χάγιος αναφέρθηκε στις μεγάλες αλλαγές που έχουν επέλθει στο σύγχρονο καπιταλισμό, στις αλλαγές στα χαρακτηριστικά της εργατικής τάξης και στην ανάγκη συγκρότησης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής οργάνωσης που με επαναστατικό τρόπο θα δίνει απαντήσεις στα σημερινά προβλήματα και δεν θα παραπαίει ανάμεσα στο ρεφορμισμό και στην επιστροφή στον «υπαρκτό σοσιαλισμό».

Το NAP Λέσβου επέλεξε να κάνει μια δημόσια συζήτηση για το αναγκαίο επαναστατικό πρόγραμμα και κόμμα της εποχής μας, αντί μιας κλειστής σύσκεψης για μνημένους, παρά την αντιδραστική επίθεση που εξελίσσεται στο νησί, γιατί θεωρεί ότι η συζήτηση αυτή αφορά το σύνολο των εργαζομένων και των αυτοαπασχολούμενων του νησιού.

Το επόμενο διάστημα η οργάνωση του NAP Λέσβου θα πάρει την πρωτοβουλία συγκρότησης στο νησί επιτροπής για ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα.

Ακολουθούν γραπτά αποσπάσματα από την ομιλία του Άγγελου Χάγιου (ολόκληρη, παρατίθεται σε βίντεο στο τέλος της ανάρτησης):

Είναι ένας κύκλος εκδηλώσεων στον οποίο θέτουμε επί τάπητος την ανάγκη ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Ένα πρόγραμμα συνολικής απάντησης στο βάρβαρο, κανιβαλικό και ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας, που επιτίθεται εναντίον της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού, σε όλες τις χώρες και με μεγαλύτερη οξύτητα στην χώρα μας.

Παρά το ότι ζούμε σε μια εποχή φόβου, απειλής, κοινωνικής καταστροφής και γενοκτονίας, ιδιαίτερα των νέων, ένα τέτοιο πρόγραμμα και κόμμα στην εποχή μας έχει αντικειμενική βάση και δυνατότητα να αναπτυχθεί. Η μεγαλύτερη δυνατότητα πηγάζει **από τα σπλάχνα της σύγχρονης κοινωνίας**, από την ίδια την εργατική τάξη και ιδιαίτερα τους νέους εργαζόμενους. Είναι η δυνατότητα μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης που θα απαλλάξει την κοινωνία από τα δεινά της εκμετάλλευσης.

Θεωρούμε ότι η συζήτηση και η πράξη για την δημιουργία ενός νέου κομμουνιστικού κόμματος **ενισχύει προγραμματικά, πολιτικά το αντικαπιταλιστικό μέτωπο και την ταξική πτέρυγα του μαζικού κινήματος**. Ενισχύει τελικά, κι αυτό είναι το ζητούμενο, την πάλη του εργατικού και λαϊκού κινήματος, σήμερα, για να επιβιώσουν και να ζήσουν αλλιώς οι εργαζόμενοι και τα παιδιά τους, για να αντιμετωπίσουν την αντεργατική λαίλαπα του σύγχρονου καπιταλισμού. Διότι ακόμη κι αν λήξουν τυπικά τα μνημόνια, η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η πολιτική του καπιταλισμού είναι **διαρκής λιτότητα**. Διαρκής υποταγή της εργατικής τάξης, διαρκής επιτροπεία, διαρκής κίνδυνος πολεμικών συρράξεων, περαιτέρω φτωχοποίηση, νέες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, μεγαλύτερα προσφυγικά κύματα.

Το πρώτο ζήτημα που θέτουμε είναι πως υπάρχει δυνατότητα και ανάγκη μιας συνολικής απάντησης στον σύγχρονο καπιταλισμό. Δεν είναι το μέλλον αυτός ο βάρβαρος καπιταλισμός, που δεν έχει να δώσει ούτε κοινωνικά συμβόλαια, ούτε κοινωνικό κράτος, ούτε στοιχειώδεις βελτιώσεις στην ζωή των εργαζομένων και των λαών. Αυτό το σύστημα δεν διορθώνεται, δεν βελτιώνεται, μόνο **ανατρέπεται**. Κι αυτό είναι ένα συνολικό πρόταγμα, ένα συνολικό σχέδιο, το οποίο θέτουμε μπροστά στους εργαζόμενους στις μάχες του εργατικού κινήματος.

Για εμάς ο κομμουνισμός δεν είναι μόνο το **σχέδιο για μια άλλη κοινωνία**. Δεν είναι μια **συνταγή**, όπως έλεγε ο Μάρξ, την οποία την φτιάχνουμε στις κουζίνες των κομμάτων και των διανοούμενων. Ο κομμουνισμός είναι και **πράξη**, είναι η κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Είναι **πρόγραμμα** που πρέπει να επιδρά στις μάχες του

εργατικού κινήματος, στις μάχες που δίνονται σήμερα.

Σήμερα υπάρχει η δυνατότητα **να μειωθούν οι ώρες εργασίας σε τέσσερις ανά ημέρα**, κι έτσι να αυξηθεί ο ελεύθερος χρόνος για τους εργαζόμενους. Να βρουν τα παιδιά μας δουλειά, εδώ σε αυτό τον τόπο, και να αυξηθεί ο παραγόμενος πλούτος. Ένα σύγχρονο αίτημα μείωσης του χρόνου εργασίας είναι **ρεαλιστικό**, κι αυτό πηγάζει από την ανάλυσή μας για τον σύγχρονο καπιταλισμό, για τη δυνατότητα της κοινωνίας να **δουλεύει λιγότερο** ο κόσμος της εργασίας και να **παράγει περισσότερο**.

Με αυτό τον τρόπο ένα σύγχρονο πρόγραμμα, επηρεάζει, καθοδηγεί και μας δίνει προσανατολισμό στην πρακτική μας σήμερα. Κι είναι αυτός ο λόγος που αρνούμαστε τις θέσεις ορισμένων δυνάμεων της Αριστεράς οι οποίες προτάσσουν τη **διαχειριστική λογική της παραγωγικής ανασυγκρότησης**, για να **αυξηθεί η πίτα του ΑΕΠ** και τότε θεωρούν ότι δημιουργείται η δυνατότητα ικανοποίησης των εργατικών λαϊκών αναγκών.

Ως **NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση** θεωρούμε ότι για να κατακτήσει το εργατικό κίνημα στόχους πάλης για αυξήσεις στους μισθούς, για λιγότερο χρόνο εργασίας, για δημόσιου χαρακτήρα δωρεάν υπηρεσίες παιδείας και υγείας για όλους, για συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα πρέπει **να χάσει το κεφάλαιο** από τα κέρδη, την οικονομική και πολιτική του εξουσία.

Η **ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος** που είναι μείζον και επείγον ζήτημα, η αναγκαία **κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων** στο κίνημα αλλά και το **πολιτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο**, απαιτούν ένα σχέδιο και ένα πρόγραμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης που θα πάει την υπόθεση μέχρι το τέλος. Κι ένα κόμμα που θα στηρίζει και θα βοηθάει, ως συλλογικός ηγέτης και διανοούμενος, το εργατικό κίνημα και τα πολιτικά μέτωπα και θα συμβάλλει, χωρίς να τα υποκαθιστά, στην ανάπτυξή τους σε ένα ανώτερο επίπεδο.

Αυτό που επιδιώκουμε, είναι η συγκρότηση ενός νέου προγράμματος και κόμματος, εν όψει νέων κυμάτων αντίστασης και μάχης που έρχονται. Που θα εξοπλίζει με τους αναγκαίους **πολιτικούς στόχους ρήξης με κεφάλαιο- ΕΕ** και ανατροπής των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, ώστε να μην ενσωματωθούν οι αντιστάσεις σε νέα ρεφορμιστικά σχέδια συριζαϊκού τύπου. Ούτε σε αυταπάτες ότι η νέα αριστερά που γεννιέται είναι το Εργατικό Κόμμα του Κόρμπιν, το μέτωπο του Μελανσόν ή όποιο ανάλογο εγχείρημα προκύψει στην μετά ΣΥΡΙΖΑ εποχή.

Τα κομμουνιστικά κόμματα στην Ευρώπη (δείτε την Γαλλία, την Αγγλία) γίνονται ουρά των πιο ριζοσπαστικών τάσεων του αστικού πολιτικού συστήματος που **δεν έχουν πολιτική ρήξης με τον καπιταλισμό και την Ευρωπαϊκή Ένωση.**

Στην χώρα μας το ΚΚΕ, με την παρέμβασή του στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, αρνείται πολιτικούς στόχους ρήξης, για την ανατροπή των μνημονίων, την έξοδο από το Ευρώ και την ΕΕ. Αρνείται την κοινή πάλη με τις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς.

Τρομακτικό είναι το πλήγμα που προκάλεσε ο ΣΥΡΙΖΑ στις προσδοκίες ενός ολόκληρου λαού, αλλά και τμημάτων της αριστεράς που είχαν αυταπάτες και συμμετείχαν ή στήριξαν το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν καταλογίζουμε ευθύνες στο λαό αλλά στους συναγωνιστές και στους συντρόφους εκείνους που πίστεψαν ότι μπορεί να υπάρξει μια φιλολαϊκή διαχείριση, με παράλληλα προγράμματα κλπ, αυτού του βάρβαρου καπιταλισμού, στην μεγαλύτερη δομική κρίση στην ιστορία του. Ενός καπιταλισμού και μιας ΕΕ που επιτίθενται στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, ακόμη και στο ιστορικό δικαίωμα των εργαζομένων και των λαών να αγωνίζονται για τη ζωή και το μέλλον τους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, που ξεκίνησε από κόμμα της διαχειριστικής Αριστεράς, έχει μετατραπεί στο **κύριο κόμμα της αστικής πολιτικής** που προωθεί την **καπιταλιστική αναδιάρθρωση**, που προωθεί τα μνημόνια και το **μνημόνιο διαρκείας μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέχρι το 2060.**

Το πλήγμα που επέφερε ο ΣΥΡΙΖΑ είναι τρομακτικό και θα μπορούσε κανείς να το παρομοιάσει με την κατάρρευση του **“υπαρκτού σοσιαλισμού”**, όπου κατέρρευσαν τότε οι ελπίδες ότι μπορεί να υπάρξει εναλλακτική και αντίπαλο δέος απέναντι στη βάρβαρη επέλαση του καπιταλισμού.

Αυτή η **κατάρρευση των ελπίδων είναι το πολιτικό έγκλημα του ΣΥΡΙΖΑ.** Δεν είναι απλά μια προδοσία, δεν είναι απλά μια μετάλλαξη κάποιων αριστερών. Είναι ιστορική και πολιτική ευθύνη των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς που στα προηγούμενα χρόνια είχαν προβάλει ένα τέτοιο σχέδιο και των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ που το διαμόρφωσαν και το εφάρμοσαν. Διότι υποστήριξαν ότι είναι δυνατό να υπάρξουν μέτρα προς όφελος της εργατικής τάξης και του λαού, με μια καλύτερη διαχείριση του καπιταλισμού και της κρίσης του. Είναι ιστορική ευθύνη των δυνάμεων της Αριστεράς, που υποστήριξαν τη γραμμή πως **εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης** μπορεί να υπάρξει διαπραγμάτευση προς όφελος του λαού

και των εργαζομένων, να υπάρξουν παράλληλα προγράμματα, αντίμετρα κλπ.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δημιουργεί κίνδυνο εμπλοκής της χώρας μας σε πολεμικές συγκρούσεις και τυχοδιωκτισμούς στην περιοχή, από την επιλογή της να προχωρήσει στον αντιδραστικό **φιλοπόλεμο άξονα με το Ισραήλ και με τους δικτάτορες της Αιγύπτου** ενώ, παράλληλα, «ξεπλένει» και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Γι' αυτό οι έπαινοι της κυβέρνησης Τραμπ, όπως και του Ομπάμα, προς τον Τσίπρα και την κυβέρνησή του. Η οποία αναγνωρίζεται ως αξιόπιστος σύμμαχος, για να εξυπηρετούνται τα Αμερικάνικα συμφέροντα, τα οποία αντιμετωπίζουν προβλήματα στο πλαίσιο των οξυνόμενων ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων στην περιοχή.

Η συζήτηση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος πρέπει να απαντήσει σε ορισμένα κρίσιμα ερωτήματα.

Επιδιώκουμε να προβάλουμε ένα σύγχρονο κομμουνιστικό όραμα και πρόγραμμα απελευθερωτικό.

Με στήριγμα τις βάσεις που έθεσαν ο Μαρξ, ο Έγκελς και ο Λένιν, ο επαναστατικός μαρξισμός στην εξέλιξή του.

Με βαθύτερη, μαρξιστική μελέτη των σύγχρονων αντιθέσεων, των δυνατοτήτων και των ανατρεπτικών τάσεων που **πηγάζουν σήμερα από τα σπλάχνα της κοινωνίας.**

Από τις υλικές δυνατότητες της κοινωνίας και κυρίως από την δυνατότητα των εργαζομένων να οικοδομήσουν μια απελευθερωτική κοινωνία, **σε όλα τα επίπεδα της οργάνωσης της εργασίας και της παραγωγής, των πολιτικών και πολιτιστικών σχέσεων.**

Από την δυνατότητα της σύγχρονης εργατικής τάξης και των συμμάχων της να πραγματοποιήσουν το άλμα της **αντικαπιταλιστικής με κομμουνιστικό προσανατολισμό επανάστασης.**

Για την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας και την ανάπτυξη της εργατικής εξουσίας για τη μετάβαση στη σοσιαλιστική κομμουνιστική κοινωνία.

Στο πλαίσιο αυτό θεωρούμε ότι είναι αναγκαία η βαθύτερη μελέτη του καπιταλισμού της εποχής μας και των ποιοτικών μεταβολών του που τον καθιστούν πιο βάρβαρο, εκμεταλλευτικό, απειλή για τον ανθρώπινο, τον κοινωνικό πολιτισμό και τη φύση,

πραγματικά **ολοκληρωτικό καπιταλισμό**.

Παράλληλα είναι αναγκαία η συγκεκριμένη μελέτη των μεγάλων αλλαγών της κατάστασης της σύγχρονης εργατικής τάξης και των σύμμαχων φτωχών λαϊκών στρωμάτων της και η ανάδειξη των **χειραφετητικών ανατρεπτικών δυνατοτήτων της**.

Συμβάλλουμε στη συζήτηση για τον κομμουνισμό στην εποχή μας, που πρέπει να υπερβεί θεωρητικές, πολιτικές και οργανωτικές πρακτικές που υπονομεύουν την κοινωνική χειραφέτηση αλλά και την αρνητική εμπειρία του «υπαρκτού» που την τραυματίζουν. Να μιλήσουμε για μια άλλη αριστερά χωρίς να γυρίσουμε πίσω σε αυτό που επιχειρεί το ΚΚΕ. Σε ένα όραμα ανασυγκροτούμενου «**υπαρκτού σοσιαλισμού**». Ενός εγχειρήματος που δεν προχώρησε στους μετασχηματισμούς εκείνους που θα απελευθέρωναν την εργασία, δεν προχώρησε σε ένα **πολιτικό σύστημα εργατικής δημοκρατίας**, που είναι ανώτερη από την αστική δημοκρατία. Αντίθετα υποχώρησε σε ένα καταπιεστικό καθεστώς.

Η συζήτηση και ο σχεδιασμός γονιμοποιούνται στη βάση ενός επαναστατικού μαρξιστικού διαφωτισμού όχι δογματικού, γραφειοκρατικού ή μεταμοντέρνου ανανεωτικού, αλλά με δημιουργική ανάπτυξή του. Με την ανάδειξη της εργατικής δημοκρατίας ως βάση συγκρότησης του πολιτικού υποκειμένου, της ενότητας θέλησης και δράσης, ως αποτέλεσμα ανώτερης θεωρητικής και πολιτικής συζήτησης, συγκρότησης και συστράτευσης.

Ιστορικό πρόβλημα στην αριστερά αποτελεί η παραδοσιακή λογική που πρακτικά **αποσυνδέει την τακτική από τη στρατηγική**. Ο στόχος λχ για την απελευθέρωση από τα δεσμά της επιτροπείας ΕΕ-ΔΝΤ και του σύγχρονου δεσποτισμού του κεφαλαίου, είναι στοιχείο **ενίσχυσης και πολιτικοποίησης** του συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι δυνατόν να λείπει από την πολιτική τακτική της μαχόμενης αριστεράς η **έξοδος από το Ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση**, θέμα που το αξιοποιεί η ακροδεξιά και το εθνικιστικό ρεύμα στην Ευρώπη;

Κρίσιμο ζήτημα της παρέμβασης των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς είναι η γραμμή **ανεξαρτησίας του εργατικού κινήματος από το κράτος, από την εργοδοσία** και τις χρηματοδοτήσεις τους. Ανεξαρτησία και από τον **αστικοποιημένο συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ**. Απαλλαγή των σωματείων από την παρέμβαση της δικαστικής εξουσίας. Επιτρέπεται να διορίζεται η διοίκηση του μεγαλύτερου σωματείου, του **Εργατικού Κέντρου της Αθήνας, από το δικαστήριο;**

Αναγκαίος είναι ο διαχωρισμός, από νεορεφορμιστικά και νεοκεϊνσιανά σχέδια που φαντάζονται ότι είναι δυνατόν, σε συνεργασία **με τμήματα του κεφαλαίου** για μια καπιταλιστική ανάπτυξη, να βρουν δικαιώματα και λύση στα εργασιακά τους προβλήματα οι εργαζόμενοι.

Ανεξαρτησία από τις αυταπάτες ότι με τον κοινοβουλευτικό δρόμο είναι δυνατόν να υπάρξει κυβέρνηση που θα δώσει λύση στα εργασιακά προβλήματα. Την πλήρωσε ακριβώς αυτή την αυταπάτη που καλλιεργούσε 40 χρόνια μετά το Πολυτεχνείο σύσσωμη η ρεφορμιστική αριστερά. Το ΚΚΕ εσωτερικού, το ΚΚΕ και ο ενιαίος Συνασπισμός, που εφάρμοσε μια τέτοια τακτική κοινοβουλευτικών αυταπατών και συνεργασιών με αστικά κόμματα το 1989.

Το ζητούμενο είναι η επεξεργασία επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής, η ανεξαρτησία της εργατικής πολιτικής, η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, η ανάπτυξη αντικαπιταλιστικής εργατικής μετωπικής πολιτικής.